

РЕШЕНИЕ

№ 1060

гр. Бургас, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, VI ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Албена Янч. Зъбова Кочовска

Членове: Веселка Г. Узунова
Таня Д. Евтимова

при участието на секретаря Мария Н. Тошева
като разгледа докладваното от Веселка Г. Узунова Въззивно гражданско дело
№ 20222100501466 по описа за 2022 година

Производството по делото е по реда на чл.258 ГПК и сл.ГПК.

Образувано е пред БОС по повод въззивна жалба на Т. Д. Г. с ЕГН-
*****, подадена чрез пълномощника му адв. Георги Стоянов, със съдебен адрес:
гр.Бургас, ул.“Васил Левски“ №16, ет.2, офис 210, против съдебно решение №1840 от
18.08.2022г., постановено по гр.д.№3287/2022г. по описа на БРС, с което съдът е
ОТХВЪРЛИЛ ИСКОВЕТЕ на ищеца Т. Д. Г. за осъждане на ответника ГД“Пожарна
безопасност и защита на населението“ към МВР, представлявана от гл.комисар Николай
Николов-директор да му заплати сумата от 766.83 лева, представляваща сбор от неплатени
възнаграждения за извънреден труд от 88.09 часа, положен през периода 01.07.2019г.-
09.07.2020г., ведно с мораторната лихва в размер на 171.84 лева, начислена върху всяко от
неплатените месечни възнаграждения за извънреден труд, за периода от съответния падеж до
25.05.2022г., както и законната лихва върху сборната главница, начиная от 26.05.2022г. до
окончателното и изплащане.

Във въззивната жалба са изложени оплаквания за необоснованост и неправилност на
решението на БРС. Въззивникът счита, че необоснован и в противоречие с материалния
закон се явява изводът на съда, че липсата на уредба за преобразуването на часовете положен
нощен труд в дневен, не следва да се преодолява с аналогично приложение на друг
акт, уреждащ друга материя – НСОПЗ, доколкото е налице органична несъвместимост между
двете наредби - по ЗМВР и по КТ, както и че чл.9 ал.2 от НСОПЗ, който предвижда, че при
сумарно изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с
коэффициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и
нощното работно време е неприложим за служебните правоотношения по
ЗМВР. Въззивникът счита, че липсата на изрична норма не следва да се тълкува като
законово въведена забрана за преизчисляване на положения нощен труд в дневен от
служителите на МВР/такава забрана би била и противоконституционна/, а представлява
празнота в уредбата, която при липса на специални норми, следва да намерят приложение

общите правила и в случая субсидиарно следва да се приложи НСОПЗ.Оспорва като неправилен и изводът на съда,че дори условно да се приеме,че НСОПЗ е приложима,то преизчисляването се извършва с цел компенсиране на работещите и същото би следвало да доведе до увеличение на часовата ставка и преизчисляване на нощния труд в дневен,което има отношение единствено към заплащането /увеличено/на нощния труд,но не и към натрупването на часове,чието надвишение след преизчисляване да акумулира извънреден труд.Намира,че този извод на съда е в противоречие със закона и със съдебната практика,като излага съображения в тази насока и се позовава на практика на ВКС. Подробно аргументира тезата си,че празнотата в специалната правна уредба,касаеща служителите на МВР следва да бъде запълнена чрез прилагане на съответните норми на НСОПЗ и това субсидиарно прилагане се налага поради факта,че третирането на ищеца по различен начин от работещите по трудов договор лица би довело до поставянето му в по-неблагоприятно положение спрямо тях. Изложено е и становище във връзка с решението на СЕС от 24.02.2022г.по дело С-262/20,образувано по преюдициално запитване на РС-Луковит. Отправеното до БОС искане е решението на БРС да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно,а предявените искове да бъдат уважени от въззивната инстанция. Няма доказателствени искания,претендира разноски.

В депозирания писмен отговор въззиваемата страна е изразила становище,че решението на БРС е правилно и законосъобразно. Счита за правилен и обоснован изводът на БРС,че работното време на служителите на МВР се отчита по специален ред,което прави недопустимо аналогичното приложение на законите за държавните служители в гражданските ведомства,включително и конвертирането на часовете нощен труд в дневни часове. По този въпрос се позовава на съдебна практика на ВКС и на окръжни съдилища/ОС- Благоевград/. Намира за неправилно становището на ищеца,че е налице празнота в специалната правна уредба,а е налице специална нормативна уредба,относима към служебното правоотношение на ищеца,чиито елементи са уредени в ЗМВР и подзаконовата нормативна уредба по неговото прилагане и излага подробно становището си по този правен въпрос,считайки мотивите на районния съд за неприложимост на НСОПЗ за напълно основателни. Изложени са подробни правни аргументи в подкрепа на тезата,че уредбата на материята в ЗМВР е изчерпателна и липсват основания за приложение на общия закон. Поддържа аргументите,изложени в отговора на исковата молба,като в допълнение посочва,че видът и условията за заплащане на възнаграждения,натурални престации и работното време на държавните служители в МВР са предмет на подробна уредба в ЗМВР/гл.XV,раздел VI и VII,като в чл.199 и чл.200 от ЗМВР-2006г.е регламентирана основната заплата,в чл.202 ал.1 – заплащане на допълнителни възнаграждения,които са 5 вида,част от които са приложими за системата на МВР/т.1 за специфични дейности/,а друга част са сред типичните по КТ и ЗДСЛ- за прослужено време;за извънреден труд;за постигнати резултати. С изменението на ЗМВР /ДВ бр.93/2009г./е добавена и ал.5 на чл.202,според която извън допълнителните възнаграждения по ал.1 на държавните служители се изплащат и други възнаграждения в случаи,определени със закон или с акт на МС.В ДВ бр.88/2010г.е въведена в ал.1 и т.5 –възнаграждение за специфични условия на труд,а в края на ал.5 е добавено за държавните служители от МВР. С новия ЗМВР от 2014г.,уредбата е реорганизирана,като старите чл.201 и чл.202 по отношение на видовете възнаграждения са обединени чл.178 ,обособен е нов чл.179 ,чиято ал.1 предвижда допълнително възнаграждение за труд през нощта,на официални празници и време на разположение,а ал.2 и ал.3 имат общо значение,като ал.3 възпроизвежда последната редакция на старата ал.5 на чл.202.Намира,че проследената нормативна история налага два извода- 1/законотворческият разум предполага изброяването на видовете възнаграждения да е изчерпателно,в противен случай е безсмислено в ЗМВР от 2006г.да се включи възнаграждение за извънреден труд,без посочен размер,ако същото се дължи по силата на КТ или ЗДСл.Излишно е и прибавянето в ЗМВР -2014г.на възнаграждение за труд през нощта,в почивни дни и др.,които също биха следвали от КТ и ЗДСл. 2/допълнението в чл.202 ал.5 ЗМВР-2006г.касаеща характера на изброяването,на текста „за държавните служители от МВР“ показва желанието на законодателя недвусмислено да лиши

служителите на МВР от допълнителни възнаграждения ,определени в други нормативни актове,които не са насочени специално към служители на МВР,преценявано в съвкупност с едновременната отмяна на §1а от ЗМВР-2006г.,препращащ към ЗДСл и предвиждането на нов вид допълнително възнаграждение- за специфични условия на труд. Пзовава се и на препращането в ЗМВР-2014г.към КТ само в конкретни норми- чл.142 ал.5,(159 ал.2 и др.,но препращане към КТ няма досежно реда на полагане,отчитане и заплащане на нощен или извънреден труд. Прави се довод също,че следва да се направи разграничение между нощен и извънреден труд,т.к.смесването на двете понятия е недопустимо –извънредният труд третира фактически положен труд над нормалната продължителност на работното време,а не след преизчисляване,както е при нощния. Счита,че няма законово основание за преизчисляване с коефициент 1.143 ,тъй като на служителите в системата на МВР се предоставят повече материални и нематериални облаги,съгласно ЗМВР,отколкото се предоставят на работещите по трудов договор и държавни служители ,съгласно КТ и ЗДСл. Отправеното до БОС искане е решението на БРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, а въззивната жалба да бъде оставена без уважение като неоснователна. Няма доказателствени искания,претендира разноски.

В съдебно заседание въззивникът,редовно уведомен,не се явява.Представява се от адв. Стоянов,който поддържа въззивната жалба.Няма нови доказателствени искания,претендира разноски.

В съдебно заседание въззиваемата страна ГД“ПБЗН“,редовно уведомена,не изпраща представител.Представена е писмена молба от пълномощника на дирекцията гл.юрисконсулт Татяна Стойкова,в който е изразено становище за неоснователност на въззивната жалба и се отправя искане решението на БРС да бъде потвърдено.Няма доказателствени искания,претендира разноски.

При служебната проверка по реда на чл.269 ГПК въззивният съд установи,че обжалваното съдебно решение е валиден и допустим съдебен акт.

По основателността на жалбата и съществото на спора БОС намери следното:

Предявените иски са квалифицирани правилно от районния съд –главният иск е с правно основание чл.178, ал. 1, т. 3 вр. чл.187, ал. 5, т. 2 ЗМВР,а акцесорните иски претенции са с правно основание чл.86 ал.1 ЗЗД.

Не е спорно по делото ,че през процесния период ищецът Т. Д. Г. е полагал труд по служебно правоотношение в системата на МВР - заемал е длъжността „началник дневна смяна“ в Регионалната дирекция“ПБЗН“,структурно подчинена на Главна дирекция “ПБЗН“ към МВР. Не е спорно също,че ищецът е работил на смени,включително и през нощта от 22.00 часа до 06.00 часа,по утвърдени предварително графици и при сумарно изчисляване на работното време на тримесечие.

По делото е допусната, изготвена и приета като доказателство съдебно-икономическа експертиза, съгласно която за периода от 01.07.2019г. до 09.07.2020г. ищецът е положил общо 616 часа нощен труд,който преизчислен в дневен с коефициент 1,143 възлиза на 704.09 часа дневен труд и разликата в двете стойности в размер на 88.09 часа представлява труд, който не е отчетен в протоколите за положен труд и не е изплатен на ищеца. В заключението на вещото лице се сочи,че в резултат на превръщането на нощния труд в дневен е установено увеличение на положения труд и общият размер на трудовото възнаграждение за извънреден труд за 88.09 часа възлиза на сума в размер на 766.33 лева,а

дължимата лихва за забава възлиза на сумата 173.58 лева. Заключение на вещото лице не е оспорено от страните и е прието като доказателство по делото. Ответната Главна дирекция "ПБЗН" е изразила становище, че макар и математически заключението да е вярно, то съдът не следва да го кредитира, тъй като липсва правно основание за извършените преизчисления, в контекста на правното и становище за неприложимост на НСОПЗ по отношение на държавните служители в системата на МВР.

БРС е установил правилно относимите към спора факти, но е намерил предявените иски за неоснователни по съображения, че липсата на правна уредба за преобразуването на положения нощен труд в дневен не може да се преодолее с аналогично приложение на друг акт, уреждащ сходна материя - НСОПЗ, доколкото е налице органична несъвместимост между двете уредби - по ЗМВР и КТ. Изложил е и становище, че дори условно да се приеме, че уредбата по КТ, респ. - НСОПЗ е приложима и за служителите на МВР, преизчисляването на нощния труд има отношение единствено към заплащането /увеличено/ на нощния труд, но не и към натрупването на часове, чието надвишение след преизчисляване не акумулира извънреден труд. Според районния съд, извънредният и нощният труд са различни понятия, смесването им е недопустимо, като извънредният труд третира фактически положен труд над нормалната продължителност на работното време, но не и след преизчисляване, както е при нощния. В съответствие с правните си изводи, съдът е отхвърлил иска, тъй като ищецът не е ангажирал доказателства да е работил на смени, чието продължителност да е надвишавала заложените часове за смяна, поради което и не е установено полагане на извънреден труд.

Въззивният съд не споделя правното становище на БРС, като излага следните мотиви:

Съгласно чл. 176 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) brutното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. Към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за извънреден труд, съгласно разпоредбата на чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР. Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица, съобразно чл. 187, ал. 1 ЗМВР. Работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумирано за тримесечен период (чл. 187, ал. 3, изр. 1 ЗМВР). При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период (чл. 187, ал. 3, изр. 3 ЗМВР). Работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период - за служителите, работещи на смени, чрез заплащане с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение (чл. 187, ал. 5, т. 2 вр. ал. 6 ЗМВР). Разпоредбата на чл. 188, ал. 2 ЗМВР предвижда, че държавните служители, които полагат труд за времето между 22,00 и 6,00 ч., се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда.

Съгласно чл. 187, ал. 9 ЗМВР, редът за организацията и разпределянето на работното

време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. През процесния период са действали различни подзаконовни актове - Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. и Наредба №8121-з-36 от 07.01.2020г.,които предвиждат, че отработеното време между 22,00 и 06,00 ч. се отчита с протокол, като са посочени лицата, които го изготвят, сроковете за това и начинът на отчитане на броя отработени часове. За процесния период е приложима и Наредба № 8121-з-908/02.08.2018г.за условията и реда за изплащане на допълнителни възнаграждения на държавните служители в МВР за научна степен,за полагане на труд през нощта от 22.00 часа до 06.00 часа,за полагане на труд на официални празници,за времето на разположение и за изпълнение на специфични служебни дейности. Несъмнено,както е приел и БРС има непълнота в специалната правна уредба,съдържаща правило, което да определя методология за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР.

При установената непълнота в специалната правна уредба въззивният съд споделя становището,че същата следва да бъде запълнена с приложение на съответните норми от общата НСОПЗ,в частност чл.9 ал.2.

Настоящият съдебен състав не споделя тезата,че по отношение на служителите на МВР следва да се прилагат само наредбите, издадени от Министъра на вътрешните работи, на основание законовата делегация на чл. 187, ал. 9 от ЗМВР, които уреждат реда за организация и разпределяне на работното време, за неговото отчитане и компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурствата, времето за отдих и почивки, а не Наредба за структурата и организацията на работната заплата/НСОПЗ/, тъй като се касае за специална уредба.

По отношение възможността за субсидиарно приложение на общия закон за служителите на МВР, в т. 23 на Тълкувателно решение № 6/06.11.2013г. на ОСГТК на ВКС са дадени разяснения,че общият закон намира субсидиарно приложение и по отношение на служителите в МВР,назначени по служебно правоотношение.Обратното би поставило в неравностойно положение държавните служители в МВР по отношение на другите държавни служители, а също и спрямо работниците и служителите, работещи по трудови правоотношения,включително и тези,работещи по трудови правоотношения в системата на МВР. Следователно, макар в действащия ЗМВР да няма законова делегация, препращаща към общия Закон за държавния служител (подобно на §1а - нов – ДВ, бр.69/2008г.,отм. ДВ, бр.88/2010г. от ДР на отменения ЗМВР), доколкото няма изрично уредено нещо друго, ЗДСл намира субсидиарно приложение. Съобразно разпоредбата на чл. 67, ал. 3 от ЗДСл, минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени за държавните служители, размерите на допълнителните възнаграждения по ал. 7, т. 1 – 5, както и редът за получаването им се определят с наредба на Министерския съвет и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство.

В чл.49 на ЗДСл законодателят е предвидил,че работното време на държавния служител е 8 часа дневно и 40 часа седмично,като сумирано изчисляване на работното време е допустимо само за период до 6 месеца,а при служители на ненормиран работен ден не се допуска сумирано изчисляване на работното време. В чл.50а от ЗДСл има изрична препратка към КТ досежно полаганият от държавни служители извънреден труд – допустимост,продължителност,отчитане и заплащане. Съгласно разпоредбата на [чл. 67, ал. 7, т. 1 от ЗДСл.](#) и [чл. 20](#) и [чл. 21 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация](#), допълнителното възнаграждение за всеки отработен нощен час или част от него (след 22. 00 ч. до 06. 00 ч.) е до 0. 25 лева, а за положен извънреден труд за работа при сумирано изчисляване на работното време се заплаща допълнително възнаграждение от 50% върху индивидуалната основна заплата. В [НСОРЗ – чл. 8](#) (в относимата му редакция) също е предвидено правило, че за всеки отработен нощен час или за част от него между 22. 00 ч. и 6. 00 ч. на работниците и служителите се заплаща допълнително трудово възнаграждение за нощен труд в размер не по-малък от 0. 25 лева. Налага се извод,че държавните служители в МВР също би следвало да имат право да получават възнаграждение за положен от тях нощен и извънреден труд, като не могат да бъдат поставяни в неравностойно положение спрямо другите държавни служители и полагащите труд по трудово правоотношение (вж.[Решение № 311/08.01.2019 г. по гр. д. № 1144 по описа за 2018 г. на ВКС, IV-то Г. О., постановено по реда на чл. 290 от ГПК](#)).

В цитираните по-горе наредби на министъра на вътрешните работи безспорно *липсва правило, съобразно което отработените часове нощен труд се превръщат в дневни, при сумирано изчисляване на работното време.* Тъй като размерите на допълнителните възнаграждения не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство и при липса на изрична уредба в наредбите, издадени от Министъра на вътрешните работи, то следва да намери приложение Наредбата за структурата и организацията на работната заплата по отношение превръщането на нощните часове в дневни при **сумирано изчисляване на работното време**. Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от цитирания нормативен акт, при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на съотношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. приложимият коефициент е 1,143. Липсва нормативна основа,която да дава аргументи в подкрепа на становището , че приложимия коефициент спрямо служителите на МВР е 1, тъй като по-скоро специалната нормативна уредба разрешава полагане на нощен труд, средно в размер на 8 часа за всеки 24-часов период, без да изключва приравняването му към дневния и съответно, без да изключва приложение на правилата за заплащане на извънреден труд, когато такъв е положен. Възприемането на обратното становище би поставило държавния служител в системата на МВР в неравностойно положение спрямо работниците по трудово правоотношение и другите държавни служители, чийто правоотношения се регламентират от КТ и ЗДСл.

Настоящият съдебен състав не споделя и становището на районния съд, че преизчисляването на нощния труд по реда на НСОПЗ има отношение единствено към заплащането /увеличено/ на нощния труд, но не и към натрупването на часове, чието надвишение след преизчисляване не следва да акумулира извънреден труд. При трудово правоотношение, по което трудът се полага на сменен режим и работното време се изчислява сумирано на тримесечие по реда на НСОПЗ, работодателят в графика на смените съобразява нормативните изисквания за продължителността на всяка смяна и почивките, като отчита работното време на конкретния работник или служител в края на отчетния период - в случая на тримесечие. В случай, че нормативите за работно време за този период е надвишена, ще се отчете извънреден труд – това са часовете, получени над определената в КТ норма часове. Превръщането на нощните часове в дневни по реда на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ е регламентирано от законодателя именно за да се установи дали е надвишена нормативно установената продължителност на работното време, която за нощния труд съобразно чл. 140 КТ е 7 часа. Следователно, надвишението на нормативно установената продължителност на работното време за тримесечие, констатирано след преизчисляване на положения нощен труд в дневен, представлява извънреден труд по смисъла на КТ. При работа на смени с полагане на нощен труд и сумирано отчитане на работното време на тримесечие обстоятелството, че няма надвишение на часовете положен труд за смяната или тримесечието, без да се разграничи дали трудът е дневен или нощен, не означава, че служителят не е положил извънреден труд. Ако нощният труд е полаган в рамките на -8,-12 или -24 часова смяна, включваща и времевия диапазон от 22.00 до 06.00 часа - т.е. осем часа, а не седем часа, то при сумирано отчитане на работното време единствено чрез преизчисляването на нощния труд в дневен може да се установи действителната продължителност на работното време и респективно - дали е надвишена нормативно установената му продължителност. В този смисъл е и решение № 540 от 07.07.2010 г. по гр. д. № 985/2009 г. на ВКС, първо г. о. на което се е позовал и въззивникът в жалбата си.

На съда е известно, че с разпореждане от 26.02.2020 г. е образувано Тълкувателно дело № 1/2020 г. за приемане от ОСГК на ВКС на тълкувателно решение по въпроса: „При отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служители на Министерството на вътрешните работи приложими ли са разпоредбите на Кодекса на труда и на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от същата наредба) или следва да се прилагат разпоредбите на специалния Закон за Министерството на вътрешните работи и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове?“.

По този въпрос има формирана до момента противоречива съдебна практика на съдилищата, като преобладаващата част от съдебните състави, както и настоящият съдебен състав, приемат, че в Закона за МВР и в приложимите наредби към него, с изключение на отменената Наредба № 8121з-407/2014 г., липсва правна регламентация относно преобразуване на часовете положен нощен труд в дневен с коефициент 0,143 (такъв коефициент е бил регламентиран в отменената Наредба № 8121з-407/2014 г.) и поради това

следва да се прилагат разпоредбите на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (НСОРЗ), а именно, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време. Според тези съдебни състави прилагането на субсидиарни разпоредби е в съответствие с основния правен принцип за равенство и недопускане на дискриминация, закрепен в чл. 6 от Конституцията и в чл. 14 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи.

По спорния въпрос има формирана и съдебна практика на ВКС, обективирана в Решение № 311 от 08.01.2019 г. на ВКС, Четвърто гражданско отделение по гр. дело № 1144 по описа за 2018 г. в производство по чл. 290 от ГПК, която е в същия смисъл и която се споделя от настоящия съдебен състав. По въпроса за субсидиарното приложение на общия ЗДСл при липса на правна уредба в специалния ЗМВР, се е произнесъл и ВКС, който в мотивите към т. 23 от ТР 6/12 г. по тълк. дело № 6/12 г. на ОСГТК е приел, че общият закон намира субсидиарно приложение и при липса на изрична разпоредба в ЗМВР следва да се прилага ЗДСл.

Изводите на настоящия съдебен състав не противоречат и на постановеното решение на съда на ЕС от 24.02.2022 г. по дело C-262/2020, образувано по преюдициално запитване от РС-Луковит по дело със същия предмет на спора. Очевидно е, че с това решение не се отговаря конкретно на основния спорен въпрос относно приложимостта на общата правна уредба на Република България в правоотношенията с държавните служители, доколкото в обхвата на компетентността на СЕС са включени общностните норми и вътрешноправните разпоредби, които съдържат такива норми, а не националното право и функцията на този съд е не да тълкува националните правни норми. Независимо от това, следва да се подчертае, че съдът на ЕС е достигнал до правни изводи в смисъл, че националното ни право изключва служителите на МВР от обхвата на общия правен режим, като едновременно с това не предоставя на тези държавни служители възможност за преобразуване на нощния труд в дневен. СЕС е изложил становище, че не се налага да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците в публичния сектор е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда. При всички случаи обаче, ако това е така, в полза на тези работници трябва да има други мерки за защита, които да компенсират това. По настоящото дело е установено, че в ЗМВР такива мерки за защита не са предвидени и липсва изрична регламентация за възможността положеният труд да бъде възмезден.

Сочените от ответника аргументи досежно наличие на компенсаторни механизми, с оглед спецификата на служебните правоотношения, като например: по-голям размер на основния платен годишен отпуск и допълнителен платен отпуск; обезщетения при пенсиониране и др., предвидени в ЗМВР за служителите не се споделят от съда, тъй като те не представляват допълнителна защита или обезщетение по смисъла на Директивата и решението на СЕС по преюдициалното запитване. Такива придобивки ползват всички

служители на МВР, а не само служителите, полагащи нощен труд и на тях не може да се придава качеството на обезщетение, след като не са насочени специално към категорията служители, полагащи нощен труд, нито пък се предоставят поради и съобразно продължителността на труда им през нощта. В т.76 от решението на СЕС е изложено, че аргументът за липсата на механизъм за преобразуване, обяснен със съображения от правен и икономически порядък, не отразява допустима от закона цел, годна за обоснове разглежданата в главното производство разлика в третирането /доколкото в запитването няма данни в тази насока, а се акцентира върху абстрактни категории работници /.

Водим от горните мотиви, настоящият съдебен състав намира, че исковата претенция за заплащане на извънреден труд за процесния период, получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен, се явява доказана по основание. По отношение на размера, същият е установен въз основа на приетата по делото СИЕ, която не е оспорена от ответника, поради което и БОС възприема заключението на вещото лице. Основателна е и акцесорната искова претенция за присъждане на сборна лихва за забава върху главницата, за периода преходащ предявяването на иска и законна лихва за забава върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на главницата. Въззивната жалба се явява основателна, поради което съдебното решение, отхвърлящо предявените иски претенции следва да бъде отменено от въззивната инстанция като незаконосъобразно, а исковите следва да бъдат уважени като основателни и доказани.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК следва да бъде уважено искането на въззивника да му бъдат присъдени и направените по делото разноски за двете съдебни инстанции. Представени са доказателства за заплатен хонорар на адвокат Георги Стоянов в размер на 400 лева за процесуално представителство във въззивното производство и 400 лева за процесуално представителство в първоинстанционното производство, които разноски съдът присъжда в полза на въззивника Т. Д. Г..

На основание чл. 78 ал. 6 ГПК вр.с чл. 83 ал. 1 т. 1 ГПК, чл. 72 ал. 1 ГПК и чл. 359 КТ ответната ГД "ПБЗН" следва да бъде осъдена да заплати по сметката на БРС държавна такса върху уважените иски в размер на 100 лева, както и заплатените от бюджета разноски за вещо лице в размер на 150 лева, а по сметка на БОС – държавна такса в размер на 50 лева.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК настоящото решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Водим от горните мотиви, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ съдебно решение №1840 от 18.08.2022г., постановено по гр.д. №3287/2022г. по описа на БРС и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ към МВР,представявана от гл.комисар Николай Николов-директор с адрес за призоваване: гр.Бургас,ул.“Александър Велики“№37Б РДПБЗН –Бургас **да заплати** на Т. Д. Г. с ЕГН-*****,със съдебен адрес: гр.Бургас,ул.“Васил Левски“№16,ет.2,офис 210 **сумата от 766.83 лева**,представляваща допълнително възнаграждение за 88.09 часа извънреден труд,положен през периода 01.07.2019г.-09.07.2020г.,по служебно правоотношение между страните,по силата на което Т. Д. Г. е заемал длъжност „началник смяна“ при ответника ,в структурно подчинената му Регионална дирекция „ПБЗН“-Бургас, сумата от 173.84 лева,представляваща сборно обезщетение за забавено плащане на главницата за периода от 01.10.2019г.- 25.05.2022г.,както и законната лихва върху сборната главница, начиная от 26.05.2022г. до окончателното и изплащане.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ към МВР,представявана от гл.комисар Николай Николов-директор с адрес за призоваване: гр.Бургас,ул.“Александър Велики“№37Б РДПБЗН –Бургас **да заплати** на Т. Д. Г. с ЕГН-*****,със съдебен адрес: гр.Бургас,ул.“Васил Левски“№16,ет.2,офис 210 сумата от 400 лева ,представляваща разноски за адвокатско възнаграждение в първоинстанционното производство и сумата от 400 лева,представляваща разноски за адвокатско възнаграждение във въззивното производство.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ към МВР,представявана от гл.комисар Николай Николов-директор с адрес за призоваване: гр.Бургас,ул.“Александър Велики“№37Б РДПБЗН –Бургас **да заплати по сметка на Районен съд-град Бургас** сумата от 250 лева /държавна такса и разноски/ и **по сметка на Окръжен съд-град Бургас** сумата от 50 лева,представляваща държавна такса.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____